

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové, v právní věci žalobkyně: **Teplárna Liberec, a. s.**, se sídlem tř. Dr. Milady Horákové 641/34a, Liberec 1, zast. Mgr. Martinem Pecklem, advokátem se sídlem AK Italská 27, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2013, č. j. OÚPSŘ 280/2013-330-rozh., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, ze dne 28. 8. 2014, č. j. 59 A 112/2013 – 94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně jako „stěžovatelka“ domáhá přezkoumání a zrušení shora nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2013, č. j. OÚPSŘ 280/2013-330-rozh. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 4. 7. 2013, č. j. SURR/7130/079278/13-Hv, CJ MML 102164/13, jímž bylo Společenství vlastníků jednotek domu 736 Legií Liberec (dále též „stavebník“) vydáno stavební povolení na stavební úpravy pro změnu vytápění – plynové odběrné zařízení v předmětném bytovém domě.

Krajský soud se v napadeném rozsudku ztotožnil s názorem žalovaného, že stěžovatelka mohla jako účastník řízení úspěšně vznášet podle § 114 odst. 1 stavebního zákona jen ty námítky, kterými poukáže na přímé dotčení svých práv, tj. práv odpovídajících věcnému břemení za účelem přístupu ke svému rozvodovému zařízení v předmětných bytových domech,

resp. vlastnických práv. Soud odkázal také na rozsudky Nejvyššího správního soudu, které tento závěr potvrzují.

Pokud se stěžovatelka domáhala ochrany svého vlastnického práva k soustavě zásobování tepelnou energií v Liberci (dále jen „SZTE“), a to i ve veřejném zájmu, činila tak podle soudu obecně. Zmiňovala pouze snížení účinnosti a provozuschopnosti SZTE, technické problémy a případnou změnu hydraulických poměrů. V řízení před správními orgány tyto skutečnosti rovněž nespécifikovala. Z obsahu správního spisu přitom podle krajského soudu nevyplývá, že by právo stěžovatelky odpovídající zákonnému věcnému břemenu přístupu mělo být omezeno; stěžovatelce ve výkonu vlastnických práv k jejímu zařízení také nic nebrání. Z žádného právního předpisu navíc neplyne povinnost správních orgánů ve stavebním řízení zjišťovat, jak se případně změna způsobu vytápění dotkne provozování SZTE jako celku. Otázka zhoršení provozuschopnosti či dokonce ekonomiky provozu SZTE tak nemohla být řešena v probíhajícím stavebním řízení a nemohla být sama o sobě ani důvodem pro odepření vydání povolení na změnu způsobu vytápění. Stěžovatelka se proto ani před správním soudem nemůže s úspěchem dovolávat ochrany těchto práv s odkazem na ochranu veřejného zájmu. Změna způsobu vytápění spočívající v odpojení bytových domů od SZTE stěžovatelky a připojení na nový zdroj tepelné energie má svůj soukromoprávní aspekt; nesouvisí s umístěním nového zdroje vytápění, ale až s ukončením odběru tepelné energie ze SZTE v důsledku ukončení soukromoprávního vztahu mezi stavebníkem jako odběratelem a stěžovatelkou jako dodavatelem tepelné energie. Z uvedeného důvodu soud neprovedl stěžovatelkou předložený důkaz posudkem týkajícím se dopadů odpojení objektů v lokalitě Liberec - Františkov, jež se navíc týkal jiné lokality, než ve které se nachází bytový dům, jehož se stavební úpravy týkají.

Soud nevyhověl ani námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu nedostatečného odůvodnění. Stěžovatelka nespécifikovala, jakými námitkami se žalovaný nezabýval. Soud proto jen v obecné rovině konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů za nepřezkoumatelná nepovažuje.

Nedůvodné jsou dle soudu také námitky týkající se rozporu napadeného rozhodnutí s § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“). Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že z Územní energetické koncepce města Liberec ani z Krajské územní koncepce Libereckého kraje nelze dovodit povinnost využívat v dosahu centrálního zdroje tepla (dále „CZT“), resp. SZTE, jedině tohoto zdroje a dovodit tak právo stěžovatelky jako vlastníka soustavy SZTE na připojení předmětného bytového domu k SZTE, tedy právo dodávat do tohoto bytového domu tepelnou energii. Uvedený výklad odpovídá přiměřené svobodě volby systému vytápění i závěrům obsaženým ve Stanovisku a metodice k odpojování od centralizovaného zásobování teplem Ministerstva pro místní rozvoj z listopadu 2011.

Krajský soud neshledal ani namítaný nesoulad se zákonem č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), jež od 1. 9. 2012 nahradil zákon č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů, neboť námitky týkající se porušení zájmů chráněných tímto zákonem jsou nad rámec oprávnění stěžovatelky vznášet námitky k povolované stavbě dle § 114 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Vzhledem k tomu, že je stěžovatelka právnickou osobou, nemohla být zkrácena na právu na příznivé životní prostředí. Ustanovení § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší navíc není koncipováno k ochraně SZTE stěžovatelky a nezakládá jí žádné veřejné právo zásobovat fyzické a právnické osoby tepelnou energií, ani právo, aby jako vlastník SZTE vystupovala

pokračování

k ochraně veřejných zájmů na úseku ochrany ovzduší. Stěžovatelka nemůže namítat ani nesprávný způsob doložení nákladů na vytápění jiným způsobem než ze SZTE. Proto soud nevyhověl návrhu na doplnění dokazování stěžovatelkou označenou listinou, která se vztahovala ke způsobu, jakým mají být porovnávány ceny vytápění.

K námitce absence územního řízení soud konstatoval, že ji stěžovatelka nespojila s konkrétním tvrzením o tom, jak se tento postup ze strany správních orgánů negativně dotkl jejího právního postavení.

Soud konečně nesouhlasil ani s tím, že by postup odvolacího orgánu dle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nebyl podmíněn odvolacími námitkami a odvolací orgán by musel dle tohoto ustanovení postupovat vždy, přezkoumává-li dle § 89 odst. 2 správního řádu soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho rozhodnutí předcházelo, se zákonem. Pokud si žalovaný vyhodnotil, že námitky stěžovatelky týkající se závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy nesměřují k ochraně jejich věcných práv, nebyl povinen v odvolacím řízení postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu. Nezákonností napadeného rozhodnutí v tomto směru se tudíž stěžovatelka nemůže úspěšně dovolávat ani ve své žalobě, protože žaloba proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je prostředkem k ochraně vlastních veřejných práv, nikoliv nástrojem obecné kontroly zákonnosti napadeného správního rozhodnutí ze strany soudu.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem, vady předcházejícího správního řízení, pro něž měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit, a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Nesprávné posouzení právní otázky spočívá podle stěžovatelky v krajském soudem provedeném hodnocení otázky přípustnosti námitek vznesených stěžovatelkou jako účastníkem stavebního řízení a povinností správních orgánů se těmito námitkami řádně vypořádat. Stěžovatelka námitkami poukazovala zejména na rozpor stavby – tj. předmětné změny způsobu vytápění – s právními předpisy. Její námitky lze nepochybně podřadit pod námitky proti projektové dokumentaci dle § 114 odst. 1 stavebního zákona. I kdyby stěžovatelka připustila výklad krajského soudu, že tyto námitky byly nad rámec stanovený stavebním zákonem, měly dle jejího názoru správní orgány přesto povinnost se jimi zabývat, protože poukazovaly na zásadní porušení zákona v souvislosti s předmětnou změnou způsobu vytápění.

Dále stěžovatelka namítla, že stavbou byla přímo dotčena její vlastnická práva k SZTE, neboť odpojením vytápěného objektu od SZTE vzniká v systému řada problémů rázu technického, zejména dochází ke snížení jeho provozuschopnosti z důvodu změny hydraulických parametrů. Tento závěr vyplývá i např. ze stanoviska odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 4. 3. 2009, č. j. 36919/09 - 82, publikovaného ve Stavebně správní praxi, příloze časopisu Urbanismus a územní rozvoj, ročník XII, č. 4/2009, a dále i z posudku vypracovaného pro objekty v lokalitě Liberec - Františkov, kde se nachází další objekty odpojované od SZTE. Tím, že krajský soud navržený důkaz neprovedl, zatížil řízení před ním závažnou procesní vadou, která způsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku.

Stěžovatelka poznamenala, že mezi povolením výstavby lokální plynové kotelny a odpojením bytového domu od SZTE existuje přímý kauzální vztah. Neobstojí proto argument

soudu, že příčinou odpojení je ukončení soukromoprávní smlouvy mezi stěžovatelkou a stavebníkem, neboť to je pouze formálním aktem podmíněným povolením výstavby lokální plynové kotelny. Práva stěžovatelky nemají pouze soukromoprávní charakter i z toho důvodu, že SZTE je podle příslušných ustanovení energetického zákona zřizována a provozována ve veřejném zájmu. K podání žaloby za účelem ochrany veřejného zájmu přitom nejsou oprávněna jenom občanská sdružení, jak uvádí krajský soud. Takový závěr nemá oporu v právních předpisech, konkrétně ani v § 65 odst. 2 s. ř. s.

Změna způsobu vytápění má za následek zkrácení hmotných práv stěžovatelky. Jedná se nejen o fyzický zásah do konkrétního potrubí, nýbrž i o dopady na SZTE či její část v příslušné lokalitě jako celek. Ve stavebním řízení byla současně zkrácena i procesní práva stěžovatelky, neboť správní orgány se nevypořádaly s námitkami stěžovatelky s odkazem na jejich údajnou nepřijatelnost. Nesprávné je dále hodnocení krajského soudu, že povolením lokálního plynového kotle zůstane nedotčeno věcné břemeno stěžovatelky k umístění příslušné přípojky. Po přepojení topného systému na lokální kotel se přípojka stane naprosto nadbytečnou. Krajský soud podle stěžovatelky nesprávně přistupuje k otázce dotčenosti SZTE v rovině čistě soukromoprávní a zcela přehlíží, že SZTE je soustavou zřizovanou a provozovanou ve veřejném zájmu, což se projevuje například v kontraktační povinnosti držitele licence na výrobu nebo rozvod tepelné energie ve vztahu k odběrateli tepelné energie.

Krajský soud se nijak nevyjádřil ani k argumentaci stěžovatelky týkající se zcela zjevných rozporů v odůvodnění rozhodnutí a jeho nesrozumitelnosti, pokud jde o posouzení vlivu změny způsobu vytápění na provozuschopnost SZTE. Rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Nezákonnost rozsudku dále stěžovatelka spatřovala v nesprávném posouzení splnění podmínek pro odpojení od centrálního vytápění podle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Změna způsobu vytápění může být povolena pouze tehdy, jestliže je zásobování teplem ze SZTE pro stavebníka ekonomicky nepřijatelné. Tento závěr je potvrzen i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 1 As 16/2006 – 54, a také stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj („*Změna způsobu vytápění v souvislosti s odpojením soustavy zásobování tepelnou energií – metodická pomůcka odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj*“). Ekonomickou nepřijatelnost zásobování teplem ze SZTE v žádném případě neprokazuje stavebníkem předložená technická zpráva. Nezjištění skutkového stavu v řízení před správními orgány tak představuje podstatnou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Pokud krajský soud takový postup potvrdil, dopustil se nesprávného právního posouzení věci. Došlo tak k upření přístupu stěžovatelky ke spravedlnosti a tím porušení jejího základního práva dle čl. 36 odst. 2 Listiny.

Podle stěžovatelky dále krajský soud nezákonně posoudil otázku splnění podmínky souladu předmětné změny způsobu vytápění s územní energetickou koncepcí ve smyslu § 77 odst. 5 energetického zákona. Podle územní energetické koncepce Statutárního města Liberce pro mimocentrální oblast, kde se nachází i předmětný bytový dům, platí, že „*dodávkové teplo je třeba upřednostňovat všude v dosahu vybudované soustavy CZT. Zemní plyn lze preferovat při splnění podmínek ekonomické a ekologické přijatelnosti v lokalitách nedostupných ze systému CZT.*“ Územní energetická koncepce tedy jednoznačně preferuje zásobování teplem ze SZTE a zásobování na bázi zemního plynu podmiňuje nedostupností systému CZT, resp. SZTE. Krajský soud pochybil, pokud měl za to, že územní energetická koncepce (část 3.1.1) obsahuje pouze určitá doporučení z hlediska nakládání s energiemi a nezakládá přímo povinnost využití tepelné energie ze SZTE. Podle stěžovatelky tak měly správní orgány posoudit a náležitě odůvodnit,

pokračování

kdy a na základě jakých úvah a důkazů považují provedení předmětné stavby za souladné s územní energetickou koncepcí.

Nesprávně byla posouzena také povinnost stavebního úřadu provést územní řízení podle stavebního zákona. Dopady stavby na soustavu zásobování tepelnou energií totiž mohou být komplexně a kvalifikovaně posouzeny právě v územním řízení, ve kterém mohou jeho účastníci předkládat návrhy, vyjádření, účastnit se jednání a podobně.

Nezákonnost rozsudku tkví dle stěžovatelky dále v nesprávném posouzení povinnosti žalovaného dbát na dodržení procesních práv stěžovatelky ve správním řízení a na dodržování základních zásad činnosti správních orgánů. Ve stavebním řízení byla porušena procesní práva stěžovatelky stanovená v § 89 odst. 2, § 149 odst. 4 a § 2 odst. 1 a odst. 4, § 3 a § 4 odst. 4 správního řádu. I přes upozornění na porušení většiny uvedených ustanovení správního řádu se krajský soud s námitkami uplatněnými v žalobě nevypořádal, s výjimkou argumentace k § 149 odst. 4 správního řádu, se kterou ovšem stěžovatelka nesouhlasí.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, tak rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že on i příslušný stavební úřad postupovali při vydání předmětných rozhodnutí v souladu se zákonem a soud zcela správně žalobu zamítl. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze spisu byly zjištěny následující skutečnosti podstatné pro nyní projednávanou věc: Stěžovatelka je vlastníkem přípojky a části soustavy zásobování tepelnou energií v Liberci v okolí bytového domu v Liberci XIV - Ruprechtice, Legii č. p. 736/29. Dne 27. 5. 2013 podal stavebník – Společenství vlastníků jednotek domu 736 legii Liberec žádost o vydání stavebního povolení na stavbu odběrného plynového zařízení pro vytápění předmětného bytového domu, dle přiložené projektové dokumentace, spočívající v umístění 2 plynových kondenzačních kotlů a zásobníku topné vody. Po ústním jednání spojeném s ohledáním na místě konaném dne 1. 7. 2013 vydal dne 4. 7. 2013 stavební úřad dle § 115 stavebního zákona stavební povolení na stavbu „*Stavební úpravy pro změnu vytápění – plynové odběrné zařízení v domě č. p - 736 v Liberci XIV, ul. Legii*“, s tím, že se jedná o instalaci 2 kondenzačních plynových kotlů do suterénu domu, do samostatného prostoru. Stavební úřad konstatoval, že žádost o povolení stavby přezkoumal z hledisek dle § 111 stavebního zákona, projednal ji s účastníky a dotčenými orgány a zjistil, že uskutečněním nebo užíváním nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení, a zvláštními předpisy, a projektová dokumentace splňuje obecné

technické požadavky na stavby. Stavební úřad zajistil vzájemný soulad předložených závazných stanovisek dotčených orgánů vyžadovaných zvláštními předpisy, jež konkrétně konstatoval. K námitkám stěžovatelky nepřihlédl, neboť je posoudil jako jdoucí nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona. Přesto k věci samé s ohledem na uplatněné námitky uvedl, že stavba je v souladu s územním plánem a územní energetickou koncepcí Statutárního města Liberec, přípustnou formou zásobení teplem v daném urbanistickém obvodu je rovněž zemní plyn, za předpokladu splnění podmínky ekonomické efektivity, a ekologické přijatelnosti. Z hlediska ochrany ovzduší bylo vydáno závazné stanovisko Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, a z projektové dokumentace vyplývá, že stěžovatelka splnila podmínku dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Povolením dalšího zdroje pro vytápění domu nemůže být zařízení ani provoz SZTE dotčen. Podle stavebního úřadu nebylo třeba vydat územní rozhodnutí, neboť se jedná o změnu dokončené stavby.

Proti rozhodnutí o vydání stavebního povolení podala stěžovatelka odvolání, v němž zejména namítala, že se stavební úřad nevypořádal se splněním podmínek stanovených v energetickém zákoně, v zákoně o ochraně ovzduší, a ve stavebním zákoně, a dále souladem stavby s veřejným zájmem. Žalovaný odvolání stěžovatelky žalobou napadeným rozhodnutím zamítl. Stavebnímu úřadu žalovaný vytkl, že neměl-li k dispozici stanovisko Krajské hygienické stanice, měl sám posoudit stavbu z hygienického hlediska. Žalovaný v tomto směru posouzení stavby doplnil. Zdůraznil, že účastník řízení může uplatnit jen námitky v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona, proto námitky stěžovatelky, jež se přímo netýkaly jejich vlastnických práv, byly přezkoumány jen z hlediska zákonnosti rozhodnutí. Žalovaný uzavřel, že byl zjištěn stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a že do vlastnictví stěžovatelky předmětnou stavbou nebude zasahováno. Zákonné podmínky pro vydání stavebního povolení byly podle žalovaného naplněny.

Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že problematikou změny způsobu vytápění a „odpojování“ bytových domů od SZTE se již opakovaně zabýval a nevidí důvod se od svých dřívějších závěrů obsažených např. v rozsudcích ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 As 57/2014 – 38, ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 As 134/2014 – 34, ze dne 26. 1. 2014, č. j. 1 As 129/2014 – 35, nebo ze dne 23. 1. 2015, č. j. 9 As 67/2014 – 48, jakkoli odchýlit. I v těchto věcech se jednalo o kasační stížnosti stěžovatelky v podstatě stejného obsahu jako nyní projednávaná kasační stížnost, pouze ve vztahu k jiným bytovým domům.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal rozsudek krajského soudu z hlediska namítané nepřezkoumatelnosti, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze zpravidla vážit důvodnost konkrétních kasačních námitek. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se již Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), podle něhož za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, k té se zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, v němž uvedl, že „[n]edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ Obdobně se Nejvyšší správní soud vyslovil i v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130

pokračování

(publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS), či v rozsudku ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 – 78 (publ. pod č. 523/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným judikatura shledává i rozhodnutí, v němž krajský soud opomene přezkoumat byť jen jednu ze žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Z judikatury zdejšího soudu však plyne též skutečnost, že „[o]vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], se nejedná, pokud lze dovést, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59).

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřovala stěžovatelka za první v tom, že krajský soud neprovedl navrhovaný důkaz – posudek k dopadům odpojení objektů v lokalitě Liberec-Františkov, včetně jeho přílohy. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poznamenává, že za nepřezkoumatelný by bylo možné rozsudek považovat pouze v případě, že by neprovedení důkazů nebylo zdůvodněno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 - 108). V posuzovaném případě však krajský soud zcela jasně vysvětlil, že nedoplnil dokazování z toho důvodu, že otázka zhoršení provozuschopnosti či dokonce ekonomiky provozu SZTE (což byla skutečnost, kterou měl navrhovaný důkaz prokazovat) nemohla být za daného legislativního rámce řešena v probíhajícím řízení a nemohla být sama o sobě důvodem pro odepření vydání stavebního povolení na změnu způsobu vytápění při splnění zákonných podmínek. Dotčení práv stěžovatelky, které měl důkaz prokazovat, bylo totiž podle krajského soudu vyvoláno jinou skutečností, a sice ukončením soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem a následným zastavením dodávky tepelné energie do předmětných bytových domů. Kromě toho, že závěr krajského soudu o neprovedení předmětného důkazu je řádně odůvodněn, Nejvyšší správní soud jej také pokládá za věcně správný (viz níže). Krajský soud se tedy nedopustil ani jiného pochybení tím, že dokazování navrženou listinou neprovedl.

Za další důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku považuje stěžovatelka nevypořádání se s žalobními námitkami, kterými poukazovala na zjevnou nesrozumitelnost rozhodnutí a na rozpory v argumentaci žalovaného týkající se souladu stavby s veřejným zájmem a posouzení dopadů stavby na SZTE. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že s touto námitkou se sice krajský soud nevypořádal výslovně, nicméně z odůvodnění napadeného rozsudku je jednoznačně seznatelné, že krajský soud nepovažoval rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a naopak se se závěry žalovaného k těmto otázkám ztotožnil (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Z rozsudku krajského soudu jasně vyplývá, že otázku souladu stavby s veřejným zájmem a stejně tak její dopady na okolí nemůže stavební úřad řešit k námitce stěžovatelky, neboť taková námitka přesahuje rámec stanovený § 114 odst. 1 stavebního zákona. Danou otázku stavební úřad hodnotil na základě závazných stanovisek dotčených orgánů, která byla předložena spolu s žádostí o vydání stavebního povolení.

Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu nezpůsobuje ani skutečnost, že krajský soud výslovně nereagoval na tvrzené porušení základních zásad předcházejícího správního řízení. Stěžovatelka v podané žalobě namítala porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 4 odst. 4 správního řádu pouze v obecné rovině. Svá tvrzení o porušení procesních práv konkretizovala výlučně ve vztahu k namítanému porušení § 89 a § 149 odst. 4 správního řádu; s těmito řádně uplatněnými žalobními body se krajský soud v rozsudku náležitě vypořádal. Neměl však povinnost vyjadřovat se k porušení základních zásad správního řízení a dohledávat za stěžovatelku, zda citovaná ustanovení nebyla porušena, neboť pouhé odkazy na právní předpis bez uvedení skutkových, na daný případ individualizovaných, výtek, nelze považovat za žalobní námítky

(k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publikované pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

Námítky stěžovatelky týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tak v intencích citované judikatury Nejvyššího správního soudu nejsou důvodné.

Nejvyšší správní soud se dále věnoval námitce brojící proti posouzení (ne)přípustnosti námitek vznesených stěžovatelkou jako účastníkem stavebního řízení dle § 108 a násl. stavebního zákona.

Jak vyplývá ze stavebního povolení i z dokumentace stavby, předmětem řízení byla změna dosavadní stavby bytového domu, resp. stavební úpravy jeho částí spočívající v instalaci jiného zdroje vytápění. Na tento způsob změny vytápění dopadá § 77 odst. 5 energetického zákona, který obsahuje speciální úpravu podmínek pro povolení stavby spočívající ve změně vytápění. Podle tohoto ustanovení může být změna způsobu vytápění „provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí“.

Nejvyšší správní soud v této věci vyšel z uvedené speciální úpravy pro změnu způsobu vytápění stanovené energetickým zákonem, dle kterého lze změnu způsobu vytápění povolit pouze za podmínek, že:

- stavba bude povolena ve stavebním řízení;
- ke změně bude udělen souhlas orgánů ochrany životního prostředí;
- změna stavby je v souladu s územní energetickou koncepcí.

Podle první z uvedených podmínek citovaného ustanovení energetického zákona je stavebník oprávněn provést změnu stavby, resp. stavební úpravu spočívající ve změně vytápění jen na základě stavebního povolení vydaného ve stavebním řízení. To znamená, že žádost o změnu stavby bylo třeba projednat postupem podle ustanovení § 111 až § 115 stavebního zákona, v rámci kterého stěžovatelka mohla podle § 114 odst. 1 zákona uplatňovat svá práva účastníka řízení, která jí plynula z § 109 odst. 1 písm. d) stavebního zákona (podle tohoto ustanovení je účastníkem stavebního řízení „*vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena*“).

Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona „*[ú]častník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první, se nepřiblíží.*“ Citované ustanovení tedy neopravňuje osobu v postavení účastníka řízení podle § 109 odst. 1 stavebního zákona k podání jakýchkoliv námitek, ale jen takových, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících účastenství.

Stěžovatelka tedy mohla být dotčena jedině na právech k tepelnému zařízení umístěnému v bytových domech, pokud by na tomto jejím zařízení či technologii byly činěny nějaké zásahy. Ze stavebního povolení a z příložené dokumentace vyplývá, že změna způsobu vytápění spočívala v instalaci dvou plynových kotlů v samostatné místnosti, ze stavebního povolení dále plyne, že při provádění stavby nesmí dojít k dotčení stávajícího rozvodného tepelného zařízení SZTE ve vlastnictví stěžovatelky, přičemž plynové kondenzační kotle budou napojeny na stávající rozvody topné vody domu a rozvody teplé vody domu až po odpojení těchto rozvodů od rozvodného tepelného zařízení ve vlastnictví stěžovatelky. Stěžovatelce bude

pokračování

umožněn po dobu stavby přístup ke všem rozvodným tepelným zařízením v domě z titulu zákonného věcného břemene. Stěžovatelka v odvolání ani v žalobě neuváděla žádné námitky proti projektové dokumentaci, které by se týkaly zásahu do jejího tepelného zařízení či dotčení tohoto zařízení – přípojky ze SZTE do bytového objektu. Námitky porušení svých vlastnických práv činila pouze v obecné rovině poukazem na problémy technického rázu mající vliv na provozuschopnost a funkčnost celé soustavy SZTE. Podle Nejvyššího správního soudu se však nejedná o důsledky provedení stavebního záměru, nýbrž o důsledky ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE (stěžovatelkou) a odběratelem (stavebníkem). Jakkoliv je motivace stavebníka patrná a prováděná změna stavby má zřejmě vést k ukončení smluvního vztahu se stěžovatelkou, jsou tyto skutečnosti na sobě zcela nezávislé. Stěžovatelkou uváděné důsledky zjevně nastanou i v případě, že by byl smluvní vztah ukončen, aniž by byl daný stavební záměr realizován. Mezi realizací stavebního záměru a problémy, které stěžovatelka uváděla, tedy není přímý kauzální vztah. Domnívá-li se stěžovatelka, že by snad právní úprava měla při ukončování smluvního vztahu více pamatovat na dopady na SZTE, není to otázka, kterou by se měly zabývat stavební úřady (popř. následně správní soudy) při posuzování povolení stavby.

V této souvislosti lze poukázat také na obdobné závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 92/2013 - 51: „*Namítá-li stěžovatel, že předmětná přípojka k SZTE ztratí svým neuváděním způsobilost sloužit k vytápění, jedná se dle názoru soudu o otázku týkající se soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelem a stavebníkem. V této souvislosti je vhodné upozornit na úpravu obsaženou v § 77 odst. 5 věta druhá energetického zákona, dle které „veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje“. V žádném případě pak nelze pouze s odkazem na možné znehodnocení části SZTE požadovat, aby stavebník již navždy setrval ve smluvním vztahu se stěžovatelem (dodavatelem tepelné energie).“* Podobný charakter mají také další stěžovatelkou uváděné technické obtíže, které podle ní povedou ke zvýšení nákladů na dodávku tepla.

Krajský soud proto nepochybil, pokud ohledně tvrzených důsledků odpojení bytového domu od SZTE neprováděl další dokazování listinami předloženými stěžovatelkou. Stěžovatelka pro podporu svých tvrzení o problémech technického rázu předložila posudek k dopadům odpojení objektů v lokalitě Liberec - Františkov, včetně přílohy – stanoviska k environmentálním dopadům. Z jeho obsahu vyplývá vyčíslení ekonomických dopadů na provoz tepelné soustavy a míra znečištění ovzduší způsobenou odpojením domů skupiny 1+2+3+4 v lokalitě Františkov. Uvedené však nesouvisí s důvodem, pro který byla stěžovatelka účastníkem stavebního řízení.

Stěžovatelka dále namítá dotčení svého práva z věcného břemene nevyužitím přípojky a její nadbytečností, nicméně tato námitka nesouvisí s jejím věcným právem přístupu k přípojce. Obhospodařování této přípojky nic nebrání. Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje kasační námitce, že ve stavebním řízení lze vedle fyzických zásahů do soustavy projednávat i dopady na SZTE jako celek v příslušné lokalitě. Ve stavebním řízení nejsou předmětem posuzování žádosti o stavební povolení otázky ekonomické výhodnosti či nevýhodnosti stavby pro stavebníka nebo jiné účastníky řízení. Námitky stěžovatelky poukazující na dotčení SZTE jako celku, na případné (jen odhadované) zhoršení provozuschopnosti a ekonomiky provozu SZTE z důvodů měrných teplotních a tlakových ztrát, které vyvolá nutnost přestavby SZTE, svědčí o dopadu do ekonomické sféry stěžovatelky jako dodavatele v důsledku ztráty jednoho z odběratelů tepelné energie. Ani v případě, že by se dopady způsobené ztrátou části odběratelského řetězce promítly do cen ostatních odběratelů tepelné energie ze SZTE, nešlo by o situaci vytvářející veřejný zájem, který by měl být chráněn ve stavebním řízení, nadto

stěžovatelkou jako podnikatelským subjektem. Ekonomické zájmy účastníků řízení nemohou být předmětem posouzení ve stavebním řízení.

Stěžovatelkou uplatněné námitky o veřejném zájmu na provozuschopnosti soustavy SZTE a udržení dosavadních nákladů nelze podřadit pod námitky proti projektové dokumentaci stavebních úprav, neboť se týkají zcela jiné roviny zájmů. Je třeba rozlišovat na jedné straně změnu způsobu vytápění z pohledu energetického a stavebního zákona projednávanou ve stavebním řízení a na straně druhé soukromoprávní vztah, z něhož vyplývají důsledky spočívající v omezení dodávek tepelné energie do předmětných bytových domů a případně i v omezení provozu SZTE. Je zřejmé, že změna způsobu vytápění není v zájmu stěžovatelky, neboť sníží její dosavadní odbyt tepelné energie. Tento její zájem jako soukromého subjektu není ovšem ve stavebním řízení relevantní a neurčuje postavení stěžovatelky jako účastníka veřejnoprávního řízení. Skutečnost, že stěžovatelka provozuje SZTE dle energetického zákona ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) bod 14] a že SZTE je šetrným systémem dodávek tepelné energie v širší oblasti pro více odběratelů, nedává stěžovatelce (jako soukromé osobě a podnikateli s tepelnou energií) právo osobovat si oproti jiným subjektům ochranu veřejných zájmů a oponovat stavebnímu záměru jiných soukromých osob z pozice ochránce veřejných zájmů.

Žalovaný i krajský soud v dané věci postupovali nejen v souladu s tím, v jakém rozsahu stavební zákon umožňuje kvalifikovaně (odvozeně od hmotných práv) uplatňovat námitky ve stavebním řízení, ale řídili se i judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ten se již v několika svých rozsudcích (např. ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010 - 71 a ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011 - 159), které se týkaly povolení stavby jiného zdroje tepla a jeho využití oproti soustavě centrálního vytápění, vyslovil negativně k možnosti vznášet námitky, které přesahují stavebním zákonem vymezený rámec. Na tuto judikaturu navázaly i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 82/2013 - 56 a č. j. 5 As 89/2013 - 50, jež se týkají obdobného případu změny vytápění z vlastního plynového zdroje v jiných bytových domech a ukončení využívání SZTE ve vlastnictví stěžovatelky. V těchto rozsudcích Nejvyšší správní soud opětovně konstatoval, že smyslem účastenství stěžovatelky v řízení podle ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona má být ochrana jejich věcných práv k nemovitosti, nikoliv ochrana jejich podnikatelských záměrů, ekonomických zájmů a dosavadních investic do SZTE, včetně případných investic do rekonstrukce či modernizace části rozvodného tepelného zařízení.

Z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatelka si je uvedených právních náhledů na její postavení vědoma, nicméně má za to, že svými námitkami nepřesáhla zákonem vymezený rámec, neboť své oprávnění dovozuje ze speciálních zákonů - z energetického zákona a ze zákona o ochraně ovzduší. Nejvyšší správní soud se proto zabýval i tím, zda tyto zákony nepřiznávají stěžovatelce práva uplatňovat jiné námitky, než které jí přísluší dle stavebního zákona.

Podle ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona je nezbytné projednat změnu vytápění stavby ve stavebním řízení. To znamená, že energetický zákon ve své první podmínce - provedení stavebního řízení - nedává stěžovatelce více práv, než má ve stavebním řízení dle § 114 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s důvodem svého účastenství. Stěžovatelka dále nemůže dosáhnout uplatnění svých námitek nad zákonný rozsah daný přímým dotčením na právech ani z hlediska druhé podmínky energetického zákona, jíž je souhlas orgánů ochrany životního prostředí. Ani v intencích otázek životního prostředí není stěžovatelka v pozici ochránce veřejného zájmu, neboť ten hájí příslušné orgány státní správy. Stěžovatelka není v kvalifikovaném postavení subjektu, jemuž je ochrana veřejného zájmu za určitých podmínek založena přímo zákonem, jako je tomu u občanských sdružení chránících přírodu a krajinu.

pokračování

Ochrana životního prostředí garantovaná jednotlivými zvláštními právními předpisy byla v řízení zajištěna ve spolupráci s dotčenými správními orgány prostřednictvím souhrnného vyjádření (stanoviska) Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, ze dne 28. 6. 2013 z hlediska ochrany jednotlivých složek životního prostředí, včetně ochrany ovzduší a závazného stanoviska Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, oddělení odpadů a ovzduší, ze dne 13. 5. 2013, jímž byl dán souhlas k umístění a povolení stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší – dvou plynových kondenzačních kotlů v bytovém domě Legií 736, Liberec XIV.

Konkrétními kasačními námitkami směřujícími do postupu správních orgánů v rozporu s ustanoveními energetického zákona či zákona o ochraně ovzduší se proto Nejvyšší správní soud nezabýval. Jak již bylo výše vysvětleno, stěžovatelka v těchto otázkách nemůže být dotčena na svých hmotných právech, proto uvedené námitky nemohou být důvodné.

Na základě závěrů shora uvedených lze konstatovat, že krajský soud správně posoudil otázku přípustnosti námitek stěžovatelky ve stavebním řízení. Námitka nesprávného posouzení je tak nedůvodná.

Výše uvedené hodnocení kasačních námitek stěžovatelky ve svém výsledku zakládá neoprávněnost její další námitky o porušení procesních předpisů a práv, která pro ni vyplývají z § 89 odst. 2 správního řádu (právo na odvolací přezkum v souladu s právními předpisy) a § 149 odst. 4 správního řádu (povinnost přezkumu závazných stanovisek nadřízeným správním orgánem). Krajský soud ve vztahu k namítanému porušení § 149 odst. 4 správního řádu správně dovodil, že nebyla-li stěžovatelka oprávněna hájit veřejné zájmy a nesměřují-li její odvolací námitky týkající se nezbytnosti přezkumu uvedených stanovisek nadřízeným správním orgánem k ochraně jejích věcných práv, nestíhala žalovaného povinnost iniciovat přezkumné řízení uvedených stanovisek. K obecné námitce stěžovatelky stran porušení základních zásad správního řízení (§ 2, § 3 a § 4 správního řádu), je nutné zopakovat, že pouhé odkazy na právní předpis bez uvedení skutkových, na daný případ individualizovaných výtek, nelze považovat za řádně uplatněné kasační námitky (k tomu srov. již citované usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publikované pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

Důvodnou pak není ani námitka, že v dané věci mělo být v souladu s § 81 stavebního zákona vedeno územní řízení.

Podle ustanovení § 81 odst. 1 stavebního zákona rozhodnutí o změně vlivu užívání stavby na území stanoví podmínky pro změnu užívání stavby, která má vliv na životní prostředí nebo nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

Podle ustanovení § 81 odst. 2 stavebního zákona rozhodnutí o změně vlivu užívání stavby na území vyžadují takové změny v užívání stavby, pro které bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí nebo mají nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

Změna způsobu vytápění představuje změnu dokončené stavby, neboť vytápění stavby je její nedílnou součástí a spolu s další technickou vybaveností zajišťuje využití stavby tak, jak byla realizována a kolaudována. V souzené věci změna stavby naplňuje znaky stavební úpravy podle ustanovení § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, neboť jejím provedením bude nadále zachováno její půdorysné a výškové ohraničení (nejde o nástavbu) dotčeného bytového domu. Z důvodu povahy předmětné změny stavby, u níž by dle ustanovení § 96 odst. 2 písm. c) stavebního zákona obecně postačoval územní souhlas, ale zejména proto,

že energetický zákon v ustanovení § 77 odst. 5 obsahuje zvláštní úpravu, není územní řízení podmínkou pro povolení změny způsobu vytápění. Ochrana životního prostředí je hájena prostřednictvím dotčených orgánů v rámci stavebního řízení (viz shora).

Stěžovatelka namítala rovněž vadu správního řízení spočívající v nedostatečném vypořádání splnění podmínky ekonomické nepřijatelnosti zásobování teplem ze SZTE dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Nejvyšší správní soud především uvádí, že tato námitka s ohledem na výše popsané meze účastnických práv stěžovatelky není na místě. Nad rámec však Nejvyšší správní soud předesílá, že o splnění podmínky ekonomické nepřijatelnosti dosavadního zásobování teplem ze SZTE a ekonomicky výhodnějším zásobování teplem z vlastního zdroje stavebníka je povinen si učinit úsudek stavební úřad. Žalovaný k této otázce uvedl, že z kalkulace ceny pro porovnání nákladů na změnu způsobu vytápění předmětného bytového domu vyplývá, že vytápění vlastní plynovou kotelnou v domě bude pro vlastníky bytů oproti vytápění ze SZTE ekonomicky výhodnější. Jak již bylo zdejším soudem judikováno (např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 As 57/2014 – 38), ekonomickou přijatelnost změny způsobu vytápění je nutné posuzovat z hlediska práv stavebníka, neboť vůči jeho osobě zákon o ochraně ovzduší v ust. § 16 odst. 7 stanoví benevolenci přechodu na jiný zdroj vytápění. Energetický zákon tedy neukládá ekonomické posouzení přijatelnosti zásobování teplem ze SZTE nebo ze stacionárního zdroje provozovateli SZTE, a proto mu ani nemůže zakládat procesní právo účastníka řízení uplatňovat námitky proti tomu, jakým způsobem ekonomicky přijatelnější řešení zásobování teplem prokazuje stavebník. Krajský soud tak správně vyhodnotil, že pokud nemohly být ekonomické zájmy stěžovatelky v řízení zohledněny, nemůže namítat ani nesprávný způsob doložení nákladů na vytápění z jiného zdroje. Ani tato námitka proto není důvodná.

Krajský soud i žalovaný se s námitkami stěžovatelky vypořádali dostatečně. Přezkoumatelným způsobem odůvodnili, na jakém skutkovém a právním posouzení věci založili svá rozhodnutí. Zabývali se především přípustným rozsahem námitek, který vyvodili z postavení stěžovatelky podle konkrétní právní úpravy.

Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl kasační stížnost stěžovatelky jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu